

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Pormes v. Olanda - [25402/14](#)

Hotărârea din 28.7.2020 [Secția a IV-a]

Articolul 8

Expulzare

Articolul 8-1

Respectarea vieții private

Neacordarea permisului de ședere pentru un străin aflat ilegal pe teritoriul statului gazdă de la o vârstă fragedă, care, ajuns adult, a devenit recidivist și conștient de statutul de imigrare precară: *nicio încălcare*

În fapt – Reclamantul s-a născut în Indonezia în 1987 dintr-un tată olandez și o mamă indoneziană. După moartea mamei lui, el a mers în Olanda cu o viză turistică pe termen scurt, când avea patru ani. De atunci, a trăit acolo, inițial cu tatăl său și apoi, după moartea ultimului, cu părinții săi adoptivi. În 2004, când avea 17 ani, reclamantul a aflat că nu deținea cetățenia olandeză și că se aflase ilegal în Olanda. El a solicitat, fără succes, eliberarea unui permis de ședere. În timp ce procedurile relevante erau pendinte (între 2006 și 2013), a fost condamnat pentru agresiune sexuală și pentru tentativă la comiterea unei agresiuni sexuale de mai multe ori. În 2016, reclamantul a părăsit Olanda, mergând în Indonezia.

În drept – Articolul 8: Principiile relevante, precum și factorii și considerentele care trebuie avute în vedere atunci când se examinează dacă articolul 8 îi impuneau statului obligația pozitivă de a-i oferi unui străin rămas ilegal pe teritoriul său un permis de ședere au fost stabilite până acum în cazuri care vizau viața de familie sau în care Curtea a considerat necesar să se axeze pe acest aspect. Curtea a constatat că erau aplicabile considerente similare în privința unui străin care și-a stabilit legături sociale ce echivalau cu viața privată pe teritoriul unui stat în timpul unei perioade ilegale de ședere. Întinderea obligațiilor pozitive în vederea admiterii unui asemenea străin va depinde de circumstanțele particulare ale persoanei vizate și de interesul general. Mai mult, Curtea a identificat o serie de factori în jurisprudența sa care trebuie avuți în vedere atunci când evaluează dacă statul poate avea obligația pozitivă de a admite pe teritoriul său un străin a cărui ședere în țară era ilegală, cum ar fi măsura în care viața de familie era efectiv ruptă, întinderea legăturilor din statul contractant, existența unor obstacole insurmontabile pentru familia care trăiește în țara de origine sau pentru unul sau mai mulți membri din aceasta, existența unor factori de control al imigrației (e.g. un istoric de încălcării al legislației cu privire la imigrare) sau considerente de ordine publică în favoarea expulzării.

De asemenea, acești factori erau aplicabili – în măsura posibilului – cazurilor în care era mai potrivită axarea pe aspectul vieții private. În egală măsură, dacă un străin și-a stabilit viața privată într-un stat în timp ce era conștient că statutul său de imigrare făcea precară din start continuarea vieții private în acea țară, refuzul de a-l admite ar echivala cu o încălcare a articolului 8 doar în circumstanțe excepționale.

Reclamantul avea o viață privată în Olanda. El a trăit acolo timp de douăzeci și cinci de ani, vorbea olandeza fluent, și-a făcut toate studiile școlare și a petrecut acolo cea mai mare perioadă din anii săi de formare. El a participat în viața de zi cu zi în același mod ca cetățenii olandezi. Având în vedere circumstanțele precise ale acestui caz (în special, lipsa dependenței dintre reclamant și părinții săi adoptivi), Curtea s-a axat în principal pe aspectul „vieții private”.

Atunci când reclamantul a început să-și construiască legăturile cu Olanda, el nu cunoștea nici că presupusul său tată, nici că părinții lui adoptivi nu au luat măsuri pentru legalizarea șederii lui în țară. Având în vedere vârsta lui fragedă când a ajuns în Olanda și alte circumstanțe ale cazului, acest fapt nu îi putea fi reproșat reclamantului. Mai mult, reclamantului nu-i putea fi imputată vreo omisiune a părinților săi adoptivi de a se asigura că șederea lui în Olanda avea o bază legală, de vreme ce, în calitate de cetățeni olandezi, dreptul lor de ședere în Olanda nu depindea de acordarea unui permis de ședere pentru reclamant, așa cum au recunoscut și autoritățile. În consecință, reclamantul nu putea fi calificat un „imigrant stabilit” și nici un „străin” care trebuia să fie conștient de precaritatea statutului său de imigrant de la bun început. Prin urmare, cu privire la punerea în balanță a intereselor în discuție, nu se putea susține că refuzul eliberării de ședere ar presupune motive foarte serioase pentru a fi justificat în baza articolului 8, și nici că ar încălca această dispoziție, decât în circumstanțe excepționale. În schimb, evaluarea trebuia efectuată dintr-o perspectivă neutră, avându-se în vedere circumstanțele precise ale cazului reclamantului.

În timp ce reclamantul a stabilit legături foarte strânse în Olanda, legăturile lui cu Indonezia nu erau strânse: aparent, el nu avea legături familiale sau sociale reale și nici nu vorbea indoneziana. Având în vedere că reclamantului nu i se putea reproșa caracterul ilegal al șederii lui în Olanda și ținând cont de faptul că a stabilit legături strânse cu această țară pentru o perioadă de timp considerabilă, dacă nu interveneau și alți factori în ecuație, interesele sale de a i se permite șederea în Olanda ar fi depășit orice interes de control al imigrației din partea statului.

Totuși, nu poate fi trecut cu vederea faptul că reclamantul, odată devenit adult și conștient de precaritatea statutului său de ședere, a devenit un recidivist multiplu.

Având în vedere durata șederii lui și caracterul strâns al relațiilor sale cu Olanda, relocarea reclamantului în Indonezia ar fi implicat greutate. Totuși, acesta era un bărbat adult sănătos și se putea descurca singur în această țară. Reclamantul avea multe abilități practice și putea să se adapteze la cultura indoneziană și să învețe limba. Contactele cu familia sa adoptivă și cu alte persoane din Olanda puteau fi menținute prin mijloace moderne de comunicare. Nu a fost emis niciun ordin de expulzare a reclamantului, fapt care lăsa deschisă posibilitatea solicitării unei vize pentru a vizita Olanda.

În plus, fiecare organism național decizional a examinat în special obligațiile statului în baza articolului 8. În lumina celor menționate mai sus și având în vedere, în special, caracterul, gravitatea și numărul de infracțiuni comise de către reclamant, inclusiv la data când cunoștea că statutul sau de ședere în Olanda era precar, autoritățile naționale nu au acordat o pondere excesivă interesului general de prevenire a dezordinii și a comiterii de infracțiuni și nu și-au depășit marja de apreciere lăsată la discreția lor în circumstanțele acestui caz.

Concluzie: nicio încălcare (cinci voturi la două).

(Vezi, de asemenea, *Boultif v. Elveția*, [54273/00](#), 2 august 2001, [Nota informativă 33](#); *Rodrigues da Silva și Hoogkamer v. Olanda*, [50435/99](#), 31 ianuarie 2006, [Nota informativă 82](#); *Z. și T. v. Regatul Unit* (dec.), [27034/05](#), 28 februarie 2006, [Nota informativă 83](#); *Üner v. Olanda* [MC], [46410/99](#), 18 octombrie 2006, [Information Note 90](#); *Maslov v. Austria* [GC], [1638/03](#), 23 iunie 2008, [Information Note 109](#); *Osman v. Danemarca*, [38058/09](#), 14 iunie 2011, [Nota informativă 142](#); *A.A. v. Regatul Unit*, [8000/08](#), 20 septembrie 2011, [Nota informativă 144](#); *Jeunesse v. Olanda* [MC], [12738/10](#), 3 octombrie 2014, [Nota informativă 178](#))